

**РАДИВОЈЕ
БОЈЧИЋ**

**ТХЕ
БОДИГАРД**

Copyright © 2022, Радивоје Бојичић
Copyright © 2022 овог издања, ЛАГУНА

ТХЕ БОДИГАРД

Садржај

Почетак краја	9
Старт-ап	27
Звјездане стазе	49
Мала	91
Жужу	143
О аутору	189

ПОЧЕТАК КРАЈА

Не знам колико људи зна шта је „Божја чекаоница“.

Ја спадам у оне који, и да ништа не знају, то знају.

Тако су некада звали Мајами Бич, једно вријеме и моју дестинацију.

Мајами је ка град службено основан 28. јула 1896. године, у знаку Лава.

У исти дан, 28. јула, и у исти знак, Лав, рођен је и мој газда.

Ту су, прије доласка нас дијелаца, живјели само Индијанци.

У Мајамију влада топла и блага тропска клима током цијеле године.

Ову варош, малу али фину, одабрао сам зато што је то за живот просјечног пензионера најбоље мјесто на свијету.

Од Мајами Бича боље је само Рајско насеље, али то није на овом, није ни мимо, у српском, него је на ономе свијету.

У Мајами Бич се људи боре да им треће доба траје доживотно.

Домови за лица 70 плус пружају услове какви се само пожељети могу.

У један од бољих, именован *Nightingale Manor*, 1753, Michigan Avenue, Miami Beach, FL 33139, нашао сам смјештај моме, за дом више него икад спремном газди.

Да му нађем једнокреветну собу с купатилом, телевизором и погледом у будућност, била ми је дужност и професионална обавеза.

Ја сам, јадан, читав свој радни вијек провео на мјесту бодигарда и тјелохранитеља овог доброг домаћина, угледног члана Главног одбора владајуће странке, вољеног оца, вјерног супруга и љубитеља кућних љубимаца, који је имао ту срећу и задовољство да ми буде газда.

Уз раскошан апартман, долазило је и особље неосјетљиво на штипање по гузици, а храна којој би позавидјела и најбоља сарма са наших простора подразумијевала се.

Лично сам се смјестио нешто даље, у један скромни стан, који се налазио недалеко од пјесковите плаже, на којој сам проводио слободно вријеме.

Радно, међутим, вријеме, протицало је у обилажењу газде кад год би му то пало на памет.

То се није догађало тако често, јер је газда махом био у неспоразуму са извјесним Алцхајмером, који му није дао да мрдне из дома, и да се он питао, газда би по цио боговетни дан био прикован за кревет.

Кад ми је особље поменуло тога Алцхајмера, желио сам да знам само једно:

Да није то неки наш земљак и да случајно не мува газду да са њим потпише уговор о доживотном издржавању?

Знам ја те протуве, јадан, још док смо били тамо далеко, ће цвјета лимун жут.

Уфате некаквога ђеда или баду, потпишу уговор о доживотном издржавању са њима и онда им само преостаје да их испрате на онај свијет.

А на овоме свијету узму све што је живот пружио преминулој уговорној страни.

– Није! – рече ми особље.

Ово би ме само на тренутак смирило, па бих ја то питање чешће постављао него што се то неком, евентуално, свиђало.

А кад би ми тај и такав то ставио до знања, добио би по носу да би му требало и по пола године да поново осјети мирис Атлантика.

Код газде сам долазио око шест по подне, кад се сунце нађе на Дивљем западу.

На томе западу ни овога дана није било ништа ново.

Газда ме је чекао.

Обучен као и увијек у бијело одијело, са сламнатим шеширом на глави, штапом који је као рукохват имао сребрну крушку и угашеном кубанском цигаром у зубима.

Утисак су квариле само бале које су му цуриле низ крајичке усана.

– Бре, газда, исти си Ал! – говорио сам му, док се из његових очију могло прочитати:

– Ал! Ко бјеше тај човјек?

– Па Ал Паћино, јадан. Нијеси ваљда мислио на онога Капонеа! – рекао бих му, док се на газдином лицу читавала равнодушност и потпуна безбрижност за све што се око њега догађало, што се догађа и што ће се догодити.

Сада само још треба да скокнем уз ове степенице, да ухватим газду подруку и да кренемо у нашу редовну шетњу.

– Како си, газда? – упитао бих га, као да то и сам нијесам знао, а што је било јасно назначено како у историју болести, тако и у актуелну медицинску документацију.

А затим бих се прихватио свога послодавца.

Газда би одмахнуо оном једном покретном руком као да се брани.

Тада бих га ухватио испод пазуха, па смо и данас, у тренуцима када се ова прича завршава, као и увијек полако кренули.

– Не хитај, газда, јадан. Оћемо се сурват низ ове стубе. Ниђе не журимо. Ногу пред ногу и стићи ћемо тамо ће смо наумили.

Газда искорачи, а да бих прекратио овај ход по мукама, упитах:

– Јесу ли добри према теби или да им у овај дом приредим још један 11. септембар?

Газда је ћутао, па да бих разријешо тајну његова тиховања, рекох:

– На теби је да ми изнесеш примједбе у усмену књигу утисака. А на мени да то проучим и поступим онако како је најбоље.

Кад смо сишли на улицу која је водила дуж Атлантског океана, упитах:

– У који ћемо правац, газда? Хоћеш ли да се упутимо према Мексичком заливу или ти се више свиђа да кренемо пут Атлантик Ситија?

Из газдиних очију није се могао ни наслутит одговор, па се одлучих да идемо у пичку материну.

Те шетње биле би досадне да нијесмо водили занимљиве разговоре, у којима је улога газде била да шути, а ја сам имао обавезу да не затварам уста.

Није било разлога да тако не буде и овога дана.

Преостало ми је још само да се поклоним и да почнем.

Али прије тога морам да кажем:

– Газда, данас ћемо се краће задржат у шетњу и рекреацију!

Упутио ми је поглед пун равнодушности, из којег закључих да је газда спреман да прихвати ову измјену у тајмингу, и ми, као што је и у пјесму речено, крену смо да кренемо!

Ма нијесмо прешли ни отле-дотле кад се газда укопа и ни макац.

Ја пробах да погурам ту ствар, дадох му и бомбон, понудим му мало да ушмркне, шћедох да му пуштим и порнић преко мобилнога, али газда је стајао постојано кано клисурина.

И тад се сјетих.

– Оћеш да знаш што скраћујем шетњу. Ада, ништа важно, јадан. Ето, сад знаш.

Ма каки. Газда ни одлучан корак да направи, а камоли да предузме више корака у жељеном правцу.

– Онда добро! – рекох и испричах му ширу верзију.

– Виђи, газда, на плажу у Ки Бискејн упознао сам једну госпођу. Не гледај ме, јадан, тако. Није у најбоље године, али имало би се из ње што истиснут. Не бој се, ене. Ништа озбиљно. Добро, ако те не интересује, ја ћу завезат. Интересује те, велиш. Океј. Ријеч по ријеч, и испричах јој детаље из свог бившег живота. Не брижи, јадан. Тебе нијесам помињао. Вала, ти си, што се тога тиче, одавно два метра под земљом. Ти ћеш то однијет са собом гроб, а ако нећеш на тај начин, кремираћемо те податке заједно са тобом. Ето. Могу л’ сад да наставим? Кад она чу чиме сам се бавио у наше крајеве, уфати ме за руку и рече:

– Не пуштам те више, Серџ, мај бед бој. Такав ми је профил више него потребан.

– Што ћу ти ја, мрче, видиш да више ни мрава не бих згазио! – проба да се извадим из јада који ме је снашао.

А она мене:

– Слушај ме добро, треба ми чоек са искуством које ти имаш.

– Зашта, јадна? – упитах и својим дрхтавим рукама заузех гард.

И пази, газда, сад:

– Имам испред куће дарлингтонију, биљку кобру! – рече она, не суздржавајући се.

– Фино – слагах – имао сам и ја тога у завичај колико оћеш.

А она мене:

– Овакву ниси, нема теорије. Ово је месождер.

– Што рече?

– Ово је биљка месождер.

– Какав месождер, мрчила ти свијес! – устукнух, јер јесам познавао неке крмке који су били вегетаријанци, али нијесам ни из ботанике знао да на овоме свијету живе биљке месождери.

– Е па сад знаш – рече она, с којом сам имао сасвим друге планове.

– И шта ћу ти ја?! – подвикнух, чиме сам јој стављао до знања да ме не мијеша више у то.

Она, као да ме није чула, настави:

– Треба то сваки дан хранит, причат с њом, дават јој воде, а ја умем да будем одсутна.

– Па? – упитах је најкраће што сам могао.

– Хоћеш ли да ми је припазиш, донесеш ручак и правиш јој друштво кад јој је досадно?

– Е вала, још само да јој рецитијем, изводим у позориште, на концерте, у музеје, да будем бодигард те дарлингтоније и у другим приликама! А оће ли ме појес – јекнух, кад се тамо иза једног мустанга, кабриолета црвене боје, појави дух мога ђеда Мика, па ме гледа право у очи и крсти се.

– Нећу, ђедо Мико, Светога ми Василија!

Добри ђедо ми припријети прстом и викну:

– Ћут, не лажи, аветињо! – и изгуби се у онај раш-аур.

Откад је отиша у небеску Србију, ђедо Мико никад није био присутнији у овај свијет. Његов дух појављивао се увијек када сам у погрешно вријеме био на погрешном мјесту. И тако бисмо ја, као аветиња садашњости, и Мико као дух наших ђедова, размијенили покоју мисао, а умјели смо да водимо и друге облике дијалога.

Она ми жена стаде објашњават да њена мала и слатка дарлингтонија, биљка кобра, уједа само непознате

особе, па мени не пријети никаква опасност, чим се мало дуже будемо дружили.

И тада женетина изађе с понудом с којом ја ђеду Мику не смијем излазит на очи, па јој одлучно реко да тјелохранитеља биљци нећу, вала, бит ни за какве паре, осим ако она ону цифру мало не подигне.

А што се тиче те биљке кобре, ни у сан не може замислит како ја умијем с косијером, па нека само покуша са уједањем и тим људождерством. Виђи, газда, донијећу ти гранчицу са те дарлингтоније. Обећавам! Како што, газда? Да те жеља мине, јадан, на добра стара времена, кад сам ти доносио уши, кад их оберем са оних који су се курчили наспрам тебе. Запамтиће она мене, не био ја ово што сам одувијек био. Ето, зато ћемо, газда, мало краће данас шетат, а у наредне дане има да буде онако како смо и навикли.

Кад је то чуо, газда пушти корак!

Један чоек приближавао нам се из даљине. Кад се мало примакао, познао сам га по ходу. Био је то незаобилазни дух ђеда Мика.

– Боље да си завршио ка чобанин на Смиљевицу него што ћеш скончат ка чувар дарлингтонија по бијелом свијету. Ај мрш тамо и да ти се више нијесам причињавао. Мрш!

Ја погледни лијево и десно, али у близини не угледах ниједан глогов колац.

Е бих глоговим коцем пробио ђеда Мика, вала, да ми је и сто пута славни предак. Досадило ми је, јадан, да ме сваки час тај вампир препада и пријети у године кад сам старији него што је он био када је последњи пут ходио земљом.

Углавном, од тада ђеда Мика нијесам видио. Само сам чуо, иако у то не вјерујем, да се као вампир сада појављује у неки ријалити шоу, а виђали су га ђе статира, ка зомби, у неке филмове.

Понављам, у то не вјерујем.

Ђе ће ђедо Мико, носилац Партизанске споменице, бит зомби, јадан.

Кад сам вратио газду из шетње, персонал из стачког дома, слатког дома, изненадио се, јер се никада није десило да се вратимо прије но што смо и отишли.

Предавши газду у исправно стање, отрчао сам оној госпођи.

Она ми је још једном понудила мјесто бодигарда њене дарлингтоније, што сам љубазно одбио, као што сам и обећао ђеду Мику, али прије него што ми је рекла го авеј, упитао сам да ли бих могао некако да јој се нађем при руци или, још боље, при нози, ако јој је по вољи, и у постељи?

Она поцрвене, дохвати се телефона и ја виђех да окреће 911.

Ако си гледао иједан амерички филм, знаш да је то позивни број полиције.

То је био знак да је наше пријатељство заувјек раскинуто, а ја сам, колико су ме ноге носиле, дјежао у правцу у којем ме неће наћи ни Еф-Би-Ај.

Из безбједносних разлога промијенио сам и плажу!

И тако сам заувјек закопао идеју да бих своју бриљантну каријеру могао да завршим као бодигард биљке месождера.

Кад сам сутрадан отишао у *Nightingale Manor*, затекла ме је трагична вијест.

Газда се дјеше преставио.

– Преминуо је у сну! – рече ми особље, коме ја није сам вјеровао, све док ми свештеник Лутеранске цркве који се затекао ту није то потврдио и још ми рекао да је газда отишао у миру пред Страшни суд.

– Не вјерујем! – промрмљах себи у браду, коју сам у међувремену пустио, будући да сам знао да нема тог суда пред којим би се мој газда појавио с миром.

Али шта је, ту је.

Ваљало је још једном дубоко уздахнути и побринути се да се бос, како се ова врста људи зове у Америку, достојно сарани.

Кад је газда отишао, оно што је на овај свијет од њега остало однијето је у крематоријум.

Сад ће ми сигурно бити пријечено – а што га не сарани, јадан, ка човјека, него га спали ка вјештицу.

Тако може да рече само неко ко не познаје ситуацију у Мајами Бичу, највећем кубанском граду после Хаване.

Градско гробље је ође у приватно власништво ка и све остало у Америку.

Тамо јес да је остало још око хиљаду гробних мјеста, али да би ту био сарањен, мораш да испуниш строге услове.

Теже ти је саранит се на градско гробље у Мајами но добит зелени картон с којим си се у Америку имао рашта и родити.

Градско гробље у Мајами је најстарије и једино општинско гробље у читав округ. Ту је почивалиште за чланове многих важних пионирских фамилија, оснивача ове пријестонице флоридског туризма и

омиљеног стецишта људи од заната којим се бавио и мој газда.

Да би на то гробље остао у вјечнаја памјат, мораш да покажеш тапију да си власник плаца за вјечну кућу.

Ако такве тапије немаш, теби је пут ка крематоријуму отворен.

Отуд се на гробље у Мајами сарани између десет и двадесет преминулих годишње.

А остали како знају и умију.

Ја сам учинио све да некако пронађем начин да газду оставим онамо, намо.

Али тешко је то у Америку.

Није ти гробље у Мајами, јадан, Алеја заслужних грађана.

После недељу дана од одласка на они свијет газда је у један од крематоријума враћен у пепео.

Тако је обећање да си пепео био, а у пепео ћеш се вратит према моме газди испуњено до краја.

Добио сам позив да газду подигнем чим прије и кад сам стигао тамо, речено ми је:

– Желите ли покојника у стакленој или порцеланској урни?

Што се мене тиче, могли су га ставит и у теглу од туршије, те се без размишљања определијелих за стаклену.

Да држим газду у свој изнајмљени стан, није се уклапало у моје планове, па одлучим да се спакујем и са оним што је некад било страх и трепет у све српске земље и шире, у региону, кренем у отаџдину милу.

А и ужелио сам се био ових простора.

И Западног Балкана уопште.

Знајући да ми газду неће примит као ручни пртљаг, заједно са личним стварима, оно гаће, кошуље, чарапе и слично, стрпао сам га у кофер.

Убрзо сам био на мајамијски аеродром, са кога је преко Цириха требало да се вратим у Београд.

Али не лези, враже.

Кад сам пролазио поред цариника, он ми рече:

– Стави ти, дер, тај кофер на скенер.

– А што на скенер? – зачудих се. – Мој кофер је здрав ко дрен! – рекох, свестан колико преглед на скенеру у америчко здравство може да ме кошта.

– Само ти стави кофер ође! – рече онај униформисани, а кад су људи тако обучени, увијек гледам да ствар завршим без непотребних препирки.

Поступих по наређењу, а он настави да ради свој посао:

– А ти скини каиш, сат, кајлу, извади телефон, па то стави у ову посуду ође, па прођи кроз овај пролаз.

Ја сам прошао, али кофер, богме, није.

Гледајући мој кофер на скенер, онај цариник стаде да се мршти, па позва једну колегиницу да и она види о чему се ради.

Сад су се заједно мрштили.

Док сам ја намјештао каиш око себе, они позваше полицајца, који, кад дође, нареди: – Пођите са мном!

Кренуо сам за њим, увјерен у своју невиност таман ка просјечни затвореник у пожаревачку Забелу.

Уведоше ме у једну собу, ђе ме је чекало одговарајуће људство.

Ставише онај мој кофер на неки сто, отворише га и право за газду.

Отворише ону урну и гурнуше у њу некакав штапић обмотан ватом.

– Ако ова вата поплави кад дође у додир са садржајем – рече ми оно службено лице – значи да је у посуди кокаин!

– Какав кокаин, јадан... – кренух да браним газду, иако сам знао да се свака моја изговорена ријеч може употребити против мене кад се пред поротом нађем на суду.

Онај залијепи кажипрст на уста, показујући ми тиме да је боље да се браним ћутањем, и ја ставих језик за зубе.

Гурну он онај штапић у газду, обрни-окрени, али вата никако да уђе у плаву фазу.

Најзад оно службено лице извади штапић из газде и рече: – Није кокаин.

– А шта је? – упита онај полицајац који ме је привео.

– Шта је у овој посуди? – покушаше и остали да из мене извуку признање.

– У посуди је мој газда! – одговорих.

Кад је ствар била објашњена, дубоко ми се извинише и испричаше двије-три епизоде из серије *Испричања из Мајамија* које су писане по истинитим догађајима из њиховог живота и рада, а ја им рекох да сам то гледао.

После ме испратише до излаза број 27, али мој авион бјеше одлепшао за Цирих.

– Следећи лет имате за сат и по! – објаснише ми и поздравише се са мном.

Ушао сам у авион после првог позива путницима да се укрцавају, везах се за сједиште и појас нијесам одвезивао док авион није слетио у Србију, драле.